

JUMALA PITÄÄ MEISTÄ HUOLEN

Matt. 2: 19-23.

Pako ulkomaille - sehän on tuttua miljoonille nykyaikana. Sellaiseen vaikeuteen joutui Joosef vaimonsa Marian ja pienen Jeesus-lapsen kanssa. Niiden vaikeuksien lisäksi, joita olivat kokeneet Betlehemissä, täytyy heidän nyt lähteä Egyptiin. Varmaankin heidän vanha ihmisensä nuristen kysyi: Jos olemme saaneet erityisen armon Jumalalta, miksi sitten joudumme tällaisiin vaikeuksiin? Samat kokemukset ovat uskovaisilla tänäkin päivänä. Sen tähden tarvitsemmekin sitä lohdutusta ja valoa, mikä sisältyy yllämerkittyihin Jumalan sanoihin. Tahotoisimme niistä tällä kertaa alleviivata itsellemme tämän totuuden: jumala pitää meistä huolen.

Tämä on lohduttava totuus.

Elämämme ei ole sokean sattuman eikä kylmän kohtalon varassa, vaan rakastavan, kaikkivaltiaan Isän kädessä. Hän ei tosin ole luvannut meille vaivatonta huvimatkaa, mutta hän on luvannut pitää meistä huolen. Siihen huolenpitoon kuului Joosefille, Marialle ja Jeesus-lapselle tuo vaivalloinen matka ja olo Egyptissä. Siihen huolenpitoon kuuluvat myös meidän kärsimyksemme, nekin, joiden alla kenties olemme tällä. hetkellä.

Ilman Kristus-lasta ei Joosefilla ja Marialla olisi ollut näitä vaikeuksia, vaan olisivat saaneet rauhassa asua pienessä kodissaan. Ilman Jeesusta meidänkin elämämme olisi monessa suhteessa lihalle ja verelle paljon mukavampaa. Mutta silloin olisimme niitä onnettomia, joiden hyvä osa on tässä maailmassa ja joiden loppu on kadotus.

Nyt kun meillä on Jeesus, meillä on myös rauha syntiemme anteeksi saamisessa; meillä on autuutemme ilo; meillä on uusi, elävä toivo. Mutta me olemme myös joutuneet samaan luokkaan tässä maailmassa kuin Jeesuskin. Hänelle ei ollut tilaa majatalossa, ei Betlehemissä, ei Nasaretissa ja lopuksi ainoastaan ristinpuussa. Väljempää ei ole meillekään, kun Jeesuksen omistamme. Emme sovi

enää maailmaan. Se oppi, se usko, se tunnustus, jonka Jeesus antaa, vetää selvät rajat. »Minä olen antanut heille sinun sanasi», sanoi Jeesus, »ja maailma vihaa heitä.»

Mutta miksi tulee meille omassa elämässämme niin paljon pettymyksiä, suruja, vastoinkäymisiä ja vaivoja, joilla ei näytä olevan mitään yhteyttä sen kanssa, että meillä on Jeesus? Yhteys on selvä. Ilman pakomatkaa Egyptiin Joosef ja Maria olisivat menettäneet Jeesuksen. Ilman vaivoja ja ahdistuksia mekin pian hänet menettäisimme. Kuona irtaantuu kärsimysten ahjossa. Risti ajaa rukoukseen. Hätä pakottaa lähemmä Auttajaamme. Sanan aarteet aukenevat ristin alla. Jumala näkee vaaramme ennen kuin me niistä mitään tiedämme ja toimittaa meitä ristin tielle. Hän kieltää meiltä ajallista hyvää silloin kun se vaarantaa meidän autuuttamme. Kun vaara on vältetty, hän voi antaa menetetyn takaisin, vieläpä moninkertaisesti. »Ennen kuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi. » Ps. 119: 67.

Jumala ihmeellisesti pitää meistä huolen kaikissa vaikeuksissa. Ennen pakomatkaa jumala lähetti itämaan viisaat tuomaan kultaa köyhälle Joosefille ja Marialle. Sitten hän lähettää enkelinsä heitä neuvomaan ja varjelemaan. Jumalalla on meillekin varattuna kaikkea sen mukaan kuin päivämmekin ovat. Etukäteen jumala on jo ottanut kaikki huomioon. Vaikka tie on ummessa, ei ole läpipääsemätöntä paikkaa. Ja hän niin mittasi kärsimystemme maljan, ettei siinä ole yhtään tarpeetonta pisaraa. Ei ole kuormassamme yhtään liikaa painoa eikä tuskaintiessä tarpeetonta pituutta. Ja kaikki on varmasti myötävaikuttava parhaaksi niille, jotka jumalaa rakastavat. Sitten myrskyn jälkeen on jälleen tyven, ponnistusten perästä on lepoa. Kärsimysten jälkeen Jumala on sanova rakkailleen: »Ne ovat kuolleet, jotka väijyvät lapsen henkeä.» Näin on lopulta turhaan raukeava kaikki perkeleen ja maailman raivo.

Jumalan huolenpito on siis lohduttava totuus. Mutta myös

Tämä on velvoittava totuus.

Se ennen kaikkea velvoittaa meitä luottamaan Jumalan huolenpitoon. Niinä synkkinä päivinä jolloin Joosef oli aikonut purkaa kihlauksen, jumala oli neuvonut: »Älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä.» Joosef uskoi Herran sanan ja noudatti sitä. Kun jumala käski hänen ottaa lapsen ja äidin ja paeta Egyptiin, niin hän uskossa totteli Herran sanaa. Taas kun jumala sanoi: »Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja mene Israelin maahan». Joosef teki niin.

Samoin on meidänkin uskossa jätettävä elämämme ja kaikki asiamme Jumalan haltuun. Kun Joosefin tavoin pitäydymme hänen sanaansa, saamme olla varmat

siitä, että kaikki on kääntynvä parhaaksemme. Ja kun saamme kokea hänen huolenpitoaan, sitä suuremmalla luottamuksella ja ilolla saamme jättää tiemme Herran haltuun. Sillä tämä kaikkivoipa Jumala on meidän rakas Isämme, joka Poikansa uhrikuoleman kautta on sovittanut meidät itsensä kanssa antaen meille kaikki syntimme anteeksi. Kasteessa hän synnytti meidät lapsikseen ja puki meidät Kristuksen vanhurskaudella. Kaikissa elämämme vaiheissa voimme nyt sanoa: »Sinä pidät minua kiinni oikeasta kädestäni. Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan.» Ps. 73: 23, 24. Hän vakuuttaa: »Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka he unhoittaisivatkin, minä en sinua unhoita.» Jes. 49:15

Tämä myös velvoittaa meitä etsimään Jumalalta neuvoa ja ohjausta. Kun Joosef Jumalan sanaa seuratessaan tuli Israelin maahan, joutui hän. vaikean ratkaisun eteen. Varmaankin hän jälleen etsi Jumalalta neuvoa, sillä meille sanotaan, että hän sai »Jumalalta käskyn ja lähti Galilean alueelle». Mekin joudumme tilanteihin, joissa on tehtävä ratkaisu. Etsikäämme silloin - uskonrukouksessa Jumalalta ohjausta. Hän on sen antava. Hän varmasti aikanaan selvittää takkuisetkin asiat ja ratkoo elämän pulmalliset ongelmat. Ei ole elämässämme sellaista vaikeutta, josta jumala ei voisi meitä päästää. Ei ole surua, johon hänellä ei olisi lohtua; ei ole tuskaa, johon hänellä ei olisi lääkettä. Vapahtajastamme profeetta ennustaa, että hän on Ihmeellinen neuvonantaja, väkevä jumala, iankaikkinen Isä.

Mutta Jumalan huolenpito velvoittaa meitä myös tyytymään hänen johdatukseensa. Ei hän aina anna, mitä me toivoimme, eikä johda kulkuamme niin kuin me haluaisimme. Mutta niin kuin Joosef ja Maria nurkumatta tyytyivät Jumalan johdatukseen, niin tulee meidänkin taipua Jumalan tahtoon. Sillä hän tietää, mikä on paras meille sekä aikaa että iankaikkisuutta varten.

»Vain sun tietäs tahdon käydä, Herra, omaa tietä en,
jos sä ruusuin taikka okain mulle tahdot kylvää sen.
Sillä vain sun tielläs, Herra, okaat ruusuiks aukeaa,
kun taas muilla teillä ruusu okaan viimein kasvattaa.»

Merellä oli laiva kovassa myrskyssä. Matkustajat olivat pelon vallassa. Mutta eräs pieni poika ei näyttänyt lainkaan pelkäävän eikä hätäilevän. Vihdoin joku kysyi häneltä: Etkö sinä ollenkaan pelkää? En, vastasi poika, »isäni on tämän laivan kapteeni.» Taivaallinen Isämme on kapteeni meidän elämämme laivalla., Miksi siis pelkäisimme ? »Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, apumme hädässä aivan vahva. Sen tähden emme pelkää, vaikka maa järkkyyisi ja vuoret meren pohjaan vajoaisivat.» Ps. 46: 2-3. Herra pitää meistä huolen. Amen.

G. A. Aho